BİRLEŞİK SÖZCÜKLER VE ÖZTÜRKÇE ÜZERİNE

Tahir Balcı

Türk diliyle ilgili birçok şey yazılıyor. Yazılanların çoğu "eski dilciler" ile "yeni diìciler" arasmdaki bir tartışma niteliğinde. Örnek olara-^ Sayın Prof· Dr· Hasan Eren, Prof, Dr· Mertol Tulum ve Prof, Dr, 1smail Parla-tır'ın "Türk Di)i"nde çıkan çeşitli yazılarını verebiliriz·

Bir dilin gelişmesi, çok iyi araştınlmasına bağhdır- Türk diliyle ilgili araş-tırma, tartışma ve eleştiriler bu yüzden son derece önemlidir· Türk dilini araş-tırmak, geliştirmek ve zenginleştirmek bilim adamlarının görevidir· Bu gö-revin simgesi ise, 1932'de kurulan "Türk Dil Kurumu"dur· Bu kurum, ku-ruluşundan 198Fe kadarki dönemde belli bìr çizgi izlemiştir- Bu çizgi d·;ìi-mizi yabancı kökenli sözcüklerden arındırınak, dilin kaynağına - ha!ka - inerek Türkçenin gerçek sözcük dağarcığıu ortaya çıkarınak ve Türkçe sözcük kök-lerindeıı yeni sözcükler türeterek Türkçeye yeni bir kimlik kazandırmaktır· Bu çizgiden arasıra sapıldığı, yabancı sözcüklerin Türkçeden atılmasında pek nesnel davranılmadığı, örneğin Arapça ve Farsça sözcüklerin yerine öz Türkçe sözcükler bulunması için harcanan çabamn batı dillerinden gelen sözcüklere karşı harcanmadığı kanısına vanlımş, dili yabancı öğelerden temizleme ça-hşmalarınm arkasmda daha başka amaçların yattığı izlenimi uyanmıştır. (Bkz· Öner 1987: 132-133).

Durum böyle olunca, gerççk amacm dili geliştirmek değil, o dìli konu-şanların kültür!erine etki ederek onlan bu kültürden uzaklaştırmak olduğu sanılıyor- Bu tür görüşleri ileri sürenler eskiden beri vardı. Örneğin Ebüzzi-ya Tevfık "Mecmua-i Ebuzziya"nın 1898'de çıkan 82. sayısında Türkçe söz-cük ku!lananların dilini kesmekten söz etmiş, "Bugün her kelime-i Arab¡y-ye ycríne bir ke¡ime-i Türk¡yye ikame elmek isteyenler, düşünmüyoıìar mı ki böy¡e bír teşebbüs bizim için din, mez}ìep, iman, namus hamiyyet, gay-rct, iffct, ismet gibi sıfâtın ciìnììesinden tcccrrüd etınedikçc mümkün değildir" (Akarsu 1983: 57'den alıntı) diyecek kadaı ileri gitmiştir. Bu ağır suçlamala-rın haksızhğını, tutarsızlığını, anlamsızıığını ve di! gerçekierinden kaçış ol-duğuıiu yadsıyabilecek kimse var mıdır acaba?

Getirilen başka bir suçlama ise, türetilen yeni sözcükleri halkın anlamadığı, böylece halk ile toplumun aydın kesimi arasında bir kopukluğun ortaya çıktığıdır. Türetilen yeni sözcüklen ilk okuyuşta/duyuşta anlamak yalnız okumamış ya da az okumuş kesim için değil, aydın diye nitelendiğimiz ke-sim için de zor olabilir. Zaten bir sözcük çıkar çıkmaz benimsenmeyebilir. Benimsenmesi dilin yapısına uygun olmasına ve kullanılmasına bağlıdır. Di-lin yapısına uygun olmayan sözcük kullanılmaz; kullanılmayan sözcük ise tutmaz, kendiliğinden ölür· örneğin "şiir" yerine "ırlam", "kitap" yerine "betik" gibi sözcükler her ne kadar önerilmiş ve bazılarınca kullanılmışsa da tutmamıştır, bunları anlayabilecek kişilerin sayısı da azdır· Buna karşıhk eski dilcilerce türetilip tam anlamıyla tutan, herkesçe anlaşılabilen ve "uydurukça" suçlcunası getirilemeyecek sözcükler az değildir; "yakıt", "olasılık", "olanak" bunlara örnektir2. Kaldı ki, toplumun değişik kesimleri arasında görülebilen kopukluğun nedeni, B· Akarsu'nun da (1983: 68) belirttiği gibi, sözcüklerde değil, değişik kuşakların kavram dünyasındaki farklılıklarda aranmalıdır. Yükseköğrenim gören bir kişinin kavram dünyasının, öğrenim görmeyen bir kişinin kavram dünyasından daha zengin olması çok doğaldır. Dolayısıyla öğrenim gör(e)meyenler kültürel, bilimsel ve dilsel gelişmelere ayak uyduramayabilirler.

Öyleyse dilimizi zenginleştirmek için yeni sözcükler türetilmelidir, Söz-cük türetmek sakıncalı değil, çok yararlıdır. Zararlı olan şey "ırlam", "betik" gibi sözcükleri inadına kullanarak zorla benimsetmeye çalışmak, ya da "olasılık", "yapıt,", "sorun" gibi sözcükleri "uydurukça" damgasını vurarak yabana atmak ve yeni sözcük yapım çalışmalarını karalamak

için "lokanta" yerine"sosyal otlangaç", "taşıt" yerine "oturgaçlı götürgeç" gibi gülünç ve gerçek uydurma sözcükler ortaya atmaktır· Dilimizi yabancı dillerin istilasından kurtarıp 'Türkçeyi Türkçeleştirmek" için Atatürk'ün olağanüstü bir çaba harcadığını, yazdığı geometri kitabında "uzay", "boyut", "varsayım" gibi terimleri türetip kullandığını (Bkz· Akarsu 1983: 67) burada anmadan geçemeyeceğm. Bugün "varsayım" yerine "faraziye"de, "boyut" yerine "buut"ta, "uzay" yerine "feza"da ısrar etmenin amacı nedir, anlamak güç,
Eski dilçiler ile yeni dilciler arasındaki tartışma konularının en önemlilerinden biri de yazımla ilgilidir. Ben bu yazıda yazımın her yönüyle ilgilenmek yerine, yalnız birleşik sözcükler konusunu ele alacağım· îlk önce "birleşik sözcük"ten (Aim· Zusammensetzung, Kompositum) ne anladığımı belirtmek istiyorum: Aralarında anlam birliği olan, yalnız bir kavramı karşılayan, iki ya da daha çok sözcüğüıı bitişik yazılmasından oluşan ve sözlük maddesi değeri olan sözcüğe "birleşik sözcük" denir. Buna göre "birleşik sözcük" ile "bitişik sözcük" ayrımına gerek yoktur· Çünkü birleşik sözcük, sözcük-lerin bitişik yazılmasıyla olúşur· Aralarında anlam ilişkisi olan ve ayrı yazı-lan sözcüklere "sözcük öbeği" (Syntagma) denebilir.
Birleşik sözcük konusunda daha dcğişik ölçüticrden yararlanılabjlir; bun-lara aşağıda değineceğim. Ancak "birleşik sözcük"ün tanımında ve belir-lenmesinde, herkesçe anlaşılamaz gerekçesiyle anlambilimden yararlanılma-sının sakıncalı olduğu (Bkz· Tulum 1990 31) görünüşünü paylaşmıyoruz,
Çeşitli dergilerde çıkan yazılarda, eski dilcilerin çıkardığı yazım kılavuz-larıyla "Türkçe Sözcük"teki değişik tutarsızlıklara değinilmiştir. (Eren 1988 a/b, 1989; Tulum 1990). Bu eleştiriler haklı olabilir· Ancak Yazım Kılavu-zu'nun değişik baskılarında aynı sözcüğün değişik yazım biçimleriyle ortaya çıkması, sözlük yapımcılarının bu konuda bir arayiş içinde olduklarını gösterir, bu ise tutarsızlık. Çünkü yazım sistemi henüz tam oturmuş değildir· Bir sistemin tam anlamıyla benimsenmesi yıllarca sürebilir. Oysa yeni dilcilerin 1988'de çıkardığı iki ciltlik "Türkçe Sözlük" de - kendi de-yimleriyle - tutarsızlıklarla doludur. Şimdi bunlara bazı örnekler vermek istiyorum:
a) Belirteni "baş" olan sözcüklerin çoğu bitişik yazılırken (başbakan, ba-şasistan, başdanışman, başörtü), bazı)arı ayrı yazılmıştır (baş ucu, baş altı, baş örtüsü, baş kaldırma)·
b) "üstçavuş"a karşın "üst geçit", "üst yapı", "alt yapı" yazılmış.
c) "barışsever", "basınçölçer"in yanında "uyur gezer"i görüyoruz.
ç) "dört ayak" ile "kırkayak" da birbirleriyle çelişiyor.
d) "anayasa" ile "ana sav", "ana okulu", "ana dil" bir başka çelişki,
e) Doğru yazıldığını kabul ettiğimiz "ayakbastı", "ayakteri" yazılması-nı gerektirirdi; oysa "ayak teri" yazılmış·
f) Neden "başmakale" ya da "başyazı"ya karşın "ön söz" yazılsın?
g) "milletlerarası" ile millet vekili" birbirine ters düşmüyor mu?
h) Peki "bitpazarı" ile "bit otu"na ne demeli?
ı) "baldırıkara", "karagöz", "karakuş" yazıhrsa, "kara baldır", "ka-ra dul", "kara baş" gibi yazımlar yanlış sayılmalı.
i) "akbaş" ile "ak su", "ak balık" aynı sözlükte yer alıyorsa, bir yanlış-hk var demektir.
j) "borazancıbaşı" ile "ay başı" bir başka çelişki örneği·
Bu örnekleri daha da çoğaltmak olanaklı... Burada bitişik yazım konu-sunda belli bir yol izlenmeye çalışılmış gibi· Örneğin belirtileni "-en" ya da "-er" ekiyle yapılan sözcükler, belirtenle bitişik yazılmıştır. "-er" ekiyle ya-pılan ve bizce bitişik yazılması gereken "uyur gezer"in neden ayrı yazıldığı ise belli değil. Eğer belirtenle belirtilenineylem kökünden gelmesiyse neden, bu bir gerekçe olamaz bizce.
Yeni dilcilerin çıkardığı "lmlâ Kılavuzu"nun "Gözden geçirilmiş yeni baskı"sında (1988) benzetmc yoluyla nesnelere ad olan sözcüklerin bitişik yazılması gerektiği belirtilmiş ve örnek olarak '*aslanağzı" (bir çiçek), "danaburnu" (bir kurt), '·devetabanı" (bir bitki),

"hanımeli" (bir çiçek), "keçiboynuzu" (bir ağaç), "kadıntuzluğu" (bir bitki), "kadıngöbeği" (bir tatlı), "katırtırnağı" (bir bitki), "tekesakalı" (bir bitki) verilmiştir. Oysa yine kendilerinin hazırladığı "Türkçe Sözlük"te (1988) "deve tabanı", "keçi boynuzu", "teke sakalı" gibi yazımlar benimsenmiş· Ayrıca "hanımeli", "kadıngöbeği", "katırtırnağı" benzetme yoluyla bir nesneye ad olmuşlarsa, ayrı yazılmasını yeğledikleri "hanım parmağı" (bir çeşit tatlı), "hanım göbeği" (hamur tatlısı), "keçi memesi" (bir üzüm türü) aynı özelliği taşımı-yor mu? 1kisi de bir tatlı türünü gösteren "kadıngöbeği" ile "hanım göbeği"nin değişik yazımlan içine düşülen çelişkinin doruk noktasını oluşturmak-tadır· Bu tutarsızlıklara sayısız örnekler verilebilir. Aynı "îmlâ Kılavuzu"nda (s· 19) "Birleştirmelerde kullanılan kelimeler yeni bir kavramı karşılarlar- Ancak, birleştirmede yer alan her kelime kendi eski anlamını saklamış olabilir· Bu tür birleşik kelimeler ayrı yazılır" deniliyor. Şimdi soralım: "tereyağı", "sigaraböreği", "taşyağı", "kuş üzümü" (bir üzüm türü), "kuş otu" (bir bitki), ·'kuş sütü" (bulunmaz şey), "kuş dili" (sözcüklerin biçimini değiştirerek uydurulan bir tür konuşma; ayrıca bir ağaç türünü de gösterir) vb, yüzlerce örnekte "her iki kelime kendi eski anlamını saklamış" da mı ayrı yazılmış acaba? Bizce bitişik yazılması gere-ken "tere yağı"nın "tere"yle, "kuş üzümü", "kuş otu" ve "kuş dili"nin "kuş"la, "taş yağı"nın "taş"la, sigara böreği"nin "sigara"yla, ·'kuş sütü"nün "kuş" ya da "süt"le hiçbir ilgisi ÿok· Bu sözcükler benzetme sonu-cu gerçek anlamından başka bir anlamda kullanılmıştır. Benzetme söz konusu olunca, sözcüklerin bitişik yazılması gerekmiyor muydu? Şimdi bu noktayı tersinden ele alalım."Her iki kelime kendi eski anlamını saklamış"sa, ayrı yazılmalıydı hani? Peki, doğru yazıldığını kabul ettiğimiz "basınçölçer" (barometre), "ısıölçer" (kalorimetre), "ısıdenetir" (termostat), "ısıveren" (ekzotermik), "başasistan" ve daha nice sözcük ayrı yazılmamalı rrnydı bu kur;ıla göre? Eğer "ölçcr", "denetir", "veren" sözcüklerinin sözlükte bi-rcr madde olarak yer almaması neden olarak gösterilecekse, o zaman "uyur gezer", "tüme varım", "tümden gelim"in de bitişik yazılması gerektiğini, çiinkü sözlükte "gezer", "gelim", "varım" diye maddeler bulunmadığını anımsatalım.

Yine "lmlâ Kılavuzu"nda (s· 19) "ev", "ocak" ve "yurt" gibi sözcük-lerle kurulan adların ayrı yazılması gerektiği vurgulanmış ve "bakım evi", "aş evi·', "yayın evi", "ordu evi", "aş ocağı", "sağlık yurdu" gibi örnek-ler verilmiş· Bizce burların ayn yazılnıasını gerektiren bir kural yok, Tersi-ne, tek bir nesneye ad oldukları için 6itişik yazılmalan gerekir: "orduevi", "yayınevi", "dogumevi", "a$ocağı", "sağlıkyurdu" gibi· "Yurt" ve "ocak" ile yapılan sözcükler birleşince çok uzunmuş gibi göründükleri için başlangıçtayadırganabilir. Ama zamanla hem gözümüz, hem de bilincimiz buna alışacak, bu gelişmeyi benimseyecektir· Çünkü "dilde birleşme süreci, dü-şüncenin, bilincin gelişme düzeyíne bağlı, zorunluktan doğan" bir gelişme-dir (ZeynaIov 1975: 512).

Özetleyecek olursak; eski dilcilere bir tepki olarak yeni dijcilerce hazırla-nan "lmlâ Kılavuzu" ile "Türkçe Sözlük"te, açık seçik ve tutarlı kurallara baglı kahnmaksızın sözcüklerin elverdiğince bitişik yazılmamasına özen gösterilmiş, böylece birçok çelişkiye düşülmüştür. Her ne kadar Eren (1990: 77'de ve "İmlâ Kılavuzu"nda (1988: 18-19) bitişik yazım kurallarından söz ediliyorsa da Tulum (1990: 31) konuyla ilgili yazısında "Birleşik kelimelerin bitişik veya ayn yaalması, sımrlayıcı ve kesin olmayan itibari değerlendirmelere dayanmaktadır· Böyle de olsa, bu değerlendirmeler belli ve anlaşılır ölçülere bağlanamamış olduğundan kararsızlık sürüp gitmiştir" demektedir· Ama kesin kurallar yok diye,'her şeyi olduğu gibi benimsemek zorunda değiliz· Artdü-şíüıcc olmadıkça ne eski, ne de yeni dilcilerin çalışmalarını kınamalıyız. Çünkü bu tür çalışmalar bizi yeni arayışlara yöneltecek, dilimizin henüz tam olarak ortaya çıkmamış zenginlikleriyle buluşturacaktır.

Bizce Türkçenin yapısı, örneğin Almanca gibi üç ya da daha çok sõzcük-ten oluşan birleşik sözcükler yapmak için uygun olmasa bile, iki sözcükten oluşan birleşik sözcükler oluşturmaya oldukça elverişlidir. Türkçerün söz-cük dağarcığını bu yolla zenginleştirmek olanaklıdır· On dokuzuncu yüzyıl-dan beri nasıl yabancı kökenli sözcüklerin yerine Türkçelerinin konmasına

tepki gösterildiÿse ve daha gösteriliyorsa, birleşik sözcükler de başlangıçta yadırganacak, ama zamanla "yapıt", "varsayım", "uzay" ve daha nice sözcük gibi tutacaktır, benimsenecektir.
Sözcüklerin bitişik yazılması konusunda aşağıdaki ilkeler benimsenebilir:
a) Yer adları bitişik yazılmalıdır· Buna göre "Gazi Antep" değil, "Gazi-antep"; Şanlı Urfa"degil,·<Şanlıurfa"yazılmalıdır.
b) Rakamlar yazıyla yazıldığı zaman bitişik yazılmahdır: "on bir" degil, "onbir"; "bin dokuz yüz yetmiş beş" değil, "bindokuzyüzyetmişbeş" gibi· Çünkü bunlar hem tek bir sayıyı ("11"·, ·'1975") göstermekte, hem de bü-tünü oluşturan parçalar görsel açıdan dağınık bir görüntü vermekte ve sayı-nın nerede bittiğinin belirlenmesinde güçlük çekilmektedir; böylece kavrama olayı güçleştirilmektedir.
c) Anlambilimsel etmenler bitişik yazım konusunda göz önünde bulundurulması gereken en önemli ölçüttür. Aralarında anlam bütünlüğü olan ve tek bir kavramı gösteren sözcükler bitişik yazılmalıdır. Öyleyse “unutma beni”, “beş parmak otu”, “ön söz” ... bitişik yazılmalıdır. kar yakıt", "ön söz" yerine "unutmabeni", "beşparmakotu", "imambayıldı", "atardamar", "uçaksavar", "akaryakıt", "önsöz" yeğ-10111110^1-.
ç) Anlambilimsel özelliklerden olduğu gibi, biçim bilimsel özelliklerden de bu konuda yararlanılabilir.. Örneğin tek seslemli belirtenler, ek almış ol-salar bile belirtilenle bitişik yazılabilir: "tümbaşkalaşma", "tümbaşlılar", “tümevarım”. Buna tek seslemli belirtilenlerle ek almış biçimleri de dahil edilebilir: "yabancıdıl", "diliçi", "dildışı", "bilinçaltı" gibi.
d) Bilindiği üzere, Türkçede örnek yoktur; ancak önek özclliği taşıyan (Praefixoid) ve genellikle tek seslemli olan sözcükler vardır. Tarihsel açıdan incelendiğinde, öneklerin bağımsız biçimbirimlerden oluştuğu görülür (Bkz· Ülkü 1980: 37); bunlar zamanla daha genel bir anlam kazanır ve soyutlaşır· Türkçeden örnek vermek gerekirse; "Koşullar elvermiyor" ile "Ayşe elini vermiyor" tümcelerindeki "el" çok farklıdır. Birinci tümcedeki "el" düzanlamını yitirmiş, soyutlanmış, öneke dönüşmüştür; ikinci tümcenin "el"i ise "vermek" eyleminin bir tamlamasıdır (Aktant). îşte önek niteliği taşıyan bu tür sözcükler, hece sayılarına bakılmaksızın bitişik yazılmalıdır: "önsöz", "önkoşul", "önkoşmak"\ "önyıkamak", "önsezmek", "önsezi", "varolmak", "varsayım", "varsaymak", "ilkokul", "ilköğretim", "altyapı", "üst-geçit", "yananlam", "özeleştiri", "özgeçmiş", "özsaygı", "çokeşlilik", "çoktarıncılık", "sözkonusu", "sözdizimsel", "soykınm", "soyadı", "sonbahar", "sonses", "ortaöğretim", "ortadirek", "0rtadoğu", "yükseko-kul", "yükseköğretim", "ortakyaşam", "ortakyönetim", "arasınav", "aratümce", "eşdeğer", "eşgüdüm" gibi, Buna göre bu ulamın zamanla Türkçede de çok gelişeceğini ve Türkçeye bu yolla sayısız sözcük kazandırılabileceğini düşünmek aşırı bir iyimserlik olmasa gerek.
e) Birleşik yazımın anlam ayırıcı özelliği de olabilir: "dil bilgisi" (Sprach-kerıntnis, Sprachwissen) - "dilbilgisi" (Grammatik); "çok anlamlı" (vielsagend) - "çokanlamlı" (polysem); "açık göz" (offenes Auge) - "açıkgöz" (schlau, klug); "hasta bakıcı" "kranker Pfleger) - "hastabakıcı" (Krankenpfleger).
Bunlar kesin kural değîl, tartışmaya açık önerilerdir. Sonuç olarak; Türkçeyi zenginleştirmek ve ona bilimsellik kazandırmak zorundayız· Bu, ancak yeri kavramları, yeni düşünceleri, ya da karşılığı ol-madığını sandığımız yabancı sözcükleri karşılayacak yeni sözcüklerin yapılmasıyla olanaklıdır.
Türkçe kesinlikle yoksul bir dil değildir· Herhangi bir dilde - sözlü ya da yazılı olarak - anlatılan her şey, Türkede de anlatılabilir.Türkçenin anlatım gücünü yetersiz bulanlar, bilcrek veya bilmeyerek Türkçenin gclişimine çeşitli yollarla engel olmuş kişilerdir. Dilde tutucu olmamak gerekir· Çünkü dilde tutuculuk, dili havasızlıktan boğmak demeklir· Dilin gelişmesine yapay yollarla ve tutarsız gerekçelerle engel olunmamalıdır. Dile politik açıdan değil, bilimsel açıdan bakılmalıdır. . Dilin gelişmesine en-gel olunmak istense bile, başanlamaz; gelişme ancakgeciktirilebilir. En açık örnek, Ebuzziya Tevfik'tir· Bugün Türkçenin Türkçeleştirilmesine karşı çı-kanlar Ebuzziya Tevfik döneminde yaşasalardı,

büyük olasılıkla onun gibi düşüneceklerdi. Sanırım Arapça sözcüklerin yerine Türkçelerini koyanların dilini kesmekten söz eden E, Tevfik günümüzde yaşasaydı, herkesten önce kendi dilini kesmek zorunda kalacaktı·

· Birleşik sözcükler konusuna gelince; bitişik yazımın Türkçenin yapısına aykırı olduğunu savunarak bu sözcük yapım yolunu tıkamaya çalışmak doğru değildir· Türkçede önek ulamının gelişip gerçek anlamda oluşması, bitişik yazım yolunun açık tutulmasına bağlıdır· Bitişik yazım konusunda yararlanılacak temel etmen "anlam" olmalıdır· Anlambilimsel ölçütlerin herkesçe anlaşılmaması doğaldır· Bunu dille ilgilenenlerin bilmesi yeterlidir. Kaldı ki bir kişiye "ön" ile "söz" sözcüklerinin anlam bütünlüğü taşıdıkları ve yalnız bir kavramı karşıladıkları için bitişik yazılmaları gerektiğini açıklamak, Türkçenin yapısına ya da karakterine aykırı olduğu için ayrı yazılmaları gerektiğini savunarak açıklamaya çalışmaktan daha zordur. Çünkü "anlam bütünlüğü" ile "ÿalnız bir kavramı karşılama", "dilin yapısı" ya da "dilin karakteri" kadar buyrultusal değerlendirmelere açık değildir. Nitekim yeni dilcilere göre Türkçenin yapısı sözcüklerin bitişik yazılmasına pek uygun değildir, eski dilcilere göreyse uydundur.

Notlar

1) Eren (1988a) "cski dilci" kavramını öz Türkçe akımı vc eski "Türk Dil Kurumu" yanlıları için kullanmaktadır. Yeni dilci"ler isc simdiki "Türk Dil Kurumu" yanlıları anlamında.

2) Aksan (1981: 121), dil devrimi sonucunda 10.000 kadar yeni sözcüğün beninısenmiş olduğunu, kuruluş biçimi tartışılan sözcük sayısının 50'yi aşmadığını, bu oranın ise °!e 0,5 olduğunu belirtmektedir.

3) "Şart koşmak" yerine kullandığımız "önkoşmak" ile "önyıkamak", "önsezmek" kulağı biraz tırınalıyor gibi görünse de, bu geçicidir- Televizyondaki bir deterjan reklamındaki "... önyıkamalıyım" tünıcesi yadırganmamalıdır.

KAYNAKÇA Akarsu, 8^^. "Pelscfe Dili Olarak 1^^". Macit Gökbcrk Arnıağanı· Türk Dil Kurumu 'yayın-
ları: 502. Ankara 1983. s· 49-72. Aksan, 00^311. "SöïCükbilim Açısından Dil Dcvrimindcn Çıkarılabilccck Sonuçlar Oîerine"· Atatürk'
ün Yolunda Türk Dil 1)6^0^1. Türk Dil Kurumu Yayınları: 479. Ankara 1981. s, 112-123. Eren, Hasan· "Eski 'Dilci'lcr, Eski ^02^^"^. TUrk 0111. Sayı: 435. 1988a, s, 115-122. Ercn, Hasan- "Mısır tavuğu'mu, Yoksa 'mısınavuğu'mu? Tûrlî Dili- Sayı: 438. 1988b, s, 316-320. Ercn, Hasan, "Eski Dilci'likten Yeni Yazun ·Uzman'lıêına. Türk Dili, Sayı: 451. 1989. s, 42-46. Ercn, 11^5^11. "Yazımda Yabancı Dil 01^0^10^". Dil Tart>}malarında GCTçekler 1. Türk Dil Kurumu
Yayınlan: 558. Ankara 1990. s, 71.79.

^ ^^ Gözden gcç.ril^ü. yeni bask,, Tttrk DUKurun,u Yay,n^ 525^ Ank^a 1988.
^^^ss^^
Zcynalov, Fcrhad R; "ça£daïTUrk DİUcrinde B¡ric„k Sö^Ukkr Sorunu , 1. Türk^^^^"" tay,na Sunulan Bildirilcr; Ankara 27-29. Türk Dil Kurumu ^\^: 413. Ankara 1975. s-
511-S17, ,

OKUYUCUNUN DİKKATİNE : Bu yazı tarayıcıdan geçirildiği için okunamayan ya da yanlış okunan sözcükler vardır. Ayrıca bazı yazıların yalnız özetleri ya da bir bölümü verilebilmiştir.

Çalışmalarımın nerede ve ne zaman yayınlandığı, yayın listesinden öğrenilebilir.